

УДК 117.82:316.472.8+004.77

DOI <https://doi.org/10.32782/apfs.v055.2025.5>**М. І. Гурик**ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-5864-4931>

кандидат історичних наук,

доцент кафедри політології та філософії імені Сергія Коновала

Західноукраїнського національного університету

А. П. ПриймичORCID ID: <https://orcid.org/0009-0009-7566-1608>

аспірант кафедри політології та філософії імені Сергія Коновала

Західноукраїнського національного університету

ЕКЗИСТЕНЦІАЛІЗМ І ЦИФРОВЕ СУСПІЛЬСТВО

Постановка проблеми. Екзистенціалізм як філософська течія сформувався у XX столітті на тлі глибоких криз людської ідентичності, свободи і сенсу буття. Він виник як реакція на трагедії світових воєн, руйнування традиційних структур, стрімке прискорення технологій та наукових відкриттів. Центральним питанням екзистенціалізму є унікальність людського існування в абсурдному, байдужому до людини світі, і пошук сенсу в умовах повної свободи та відповідальності. Сьогодні ці проблеми не втрачають своєї актуальності, а навпаки – загострюються у нових формах. Пандемія, війни, кліматичні кризи, гіперзв'язаність, глобалізація та цифрова трансформація впливають на спосіб життя людини, її емоційний стан, відчуття самотності та кризи ідентичності. Виникає потреба в глибокому філософському осмисленні, що виходить за межі інструментального раціоналізму і пропонує відповідь на запитання: як жити у світі, що швидко змінюється і позбавляє людину традиційних орієнтирів?

Аналіз останніх досліджень і публікацій з даної теми. Останні роки позначені зростанням уваги до екзистенціалізму у міждисциплінарних контекстах – філософії медіа, психології, соціології, етиці, політиці та штучному інтелекті. Дослідники розглядають філософські ідеї Ж.-П. Сартра (1905–1980), М. Гайдеггера (1889–1976), А. Камю (1913–1960), К. Ясперса (1883–1969) у світлі нових викликів. Наприклад, Воронкова В. Г. та Нікітенко В. О. у своїй роботі підкреслюють трансформацію екзистенційних умов людини під впливом цифрових технологій, розглядаючи цифрову реальність як новий топос буття [1, с. 125]. Євген Глива досліджує феномен «гібридного буття» цифрового покоління, для якого розмиття меж між реальністю і віртуальністю стає джерелом потреби в новому самовизначенні [3, с. 50]. Аманда Лагервіст у монографії «Existential Media: A Media Theory of the Limit Situation» говорить про цифрову реальність як «межову ситуацію», що оголює враз-

ливість людини та ставить екзистенційні питання про смерть, втрату, присутність та автентичність у цифровому вимірі [14, с. 34]. Дослідження, присвячені самотності людей в цифрову епоху, демонструють, що цифрові технології, хоч і розширюють можливості комунікації, водночас загострюють почуття ізольованості і неавтентичності [2, с. 20]. Водночас дослідники вказують на недостатність інтегративного, цілісного аналізу, що поєднує класичні філософські концепти з новітніми соціокультурними контекстами. Це створює простір для глибшого філософського осмислення цифрової епохи через призму екзистенціалізму.

Мета статті полягає у виявленні потенціалу екзистенціалізму як філософської відповіді на трансформації людського буття в цифровому суспільстві. Особливу увагу приділено таким концептам, як свобода, автентичність, страх, абсурд і сенс життя в умовах глобальної невизначеності, гіперпідключення та втрати стабільних ідентичностей.

Виклад основного матеріалу. Фундаментальне поняття екзистенціалізму – свобода – у цифрову епоху набуває нового звучання. Якщо для Ж.-П. Сартра свобода є засудженням до вибору, то у цифровому просторі вибір часто обмежений алгоритмічними рамками. Сучасна людина взаємодіє із соціальними мережами, платформами, інтерфейсами, які непомітно підказують, кого читати, як виглядати, що споживати. Попри ілюзію свободи, суб'єкт потрапляє в замкнене коло цифрових практик, які формують його вибір. У цьому контексті екзистенціалістський заклик до автентичності набуває нової сили: чи здатен індивід зберегти себе в світі цифрового спрощення і симуляцій? Автентичність – ще один наріжний камінь екзистенційного мислення – у цифрову епоху стикається з численними викликами. Ідентичність, яка колись будувалась через діалог із «іншим», тепер часто формується як візуальний конструктор. Цифрові «я» – аватари, сторінки

в соцмережах, віртуальні профілі – не лише відображають, а й моделюють суб'єктивність. Як показують дослідження, молодь схильна будувати самооцінку на основі віртуальних реакцій, що призводить до тривожності, депресивних станів і втрати сенсу [10, с. 15].

Дослідження підкреслюють, що цифрове середовище провокує формування «тривимірного Я», де кожен аспект особистості (фізичний, соціальний і цифровий) може вступати в конфлікт, викликаючи фрагментацію самоідентифікації [8, с. 56]. Платформи візуальної комунікації, такі як Instagram і TikTok, спонукають користувачів до постійної керованої самопрезентації, що породжує не автентичність, а гіперсвідомість щодо зовнішнього сприйняття. Згідно з дослідженням, молодь дедалі більше ототожнює себе із віртуальними версіями, а не з тілесним досвідом, що знижує емоційну рефлексію і глибину міжособистісного контакту [1, с. 139]. Це сприяє створенню «цифрової маски», яка не стільки розкриває, скільки приховує істинне Я. З цього випливає, що автентична ідентичність у цифровому середовищі можлива лише за умов наявності критичного мислення та емоційної обізнаності. Їхні результати показують, що користувачі, які здатні розпізнавати власні емоції та фільтрувати зовнішній вплив, краще зберігають психологічне благополуччя і стійкість до «цифрової самовтрати» [17, с. 93].

Таким чином, автентичність у цифрову добу – це не статична якість, а постійне зусилля розпізнавання і повернення до себе попри тиск зовнішніх конструкцій, алгоритмів і візуальних очікувань.

Поняття страху та тривоги, широко представлене в роботах М. Гайдеггера, також актуалізується в цифровому вимірі. Тривога в екзистенціалізмі – це не лише емоційна реакція, а фундаментальна структура людського буття, нагадування про його конечність, «буття-на-смерть». У цифрову епоху, яка культивує вічну присутність і перформативність, сама смерть витісняється з культурного обігу. Проте вона повертається через нові форми – онлайн-меморіали, цифрові цвинтарі, постмортальні профілі – утворюючи так зване «цифрове посмертне життя» [2, с. 22]. У цьому контексті тривога не зникає – вона трансформується. Як свідчать дослідження, цифрова культура лише загострює існування у стані тривоги через поєднання інформаційного перевантаження, візуального шуму та відсутності глибокого сенсу. Ці «цифрові» абсурдні умови перегукуються з кам'ювським конфліктом між пошуком сенсу і мовчанням світу [15]. Актуальним також стає поняття екзистенційної тривоги у молоді. Новітнє дослідження 2024 року показує, що тривога смерті у молодих людей в умовах цифрової епохи має унікальний характер – вона проявляється через роз-

рив між тілесним існуванням і віртуальним образом, що ускладнює процес прийняття конечності та підсилює екзистенційні кризи [16].

Ідея абсурду, як її формулював А. Камю, теж переживає ревізію. Якщо раніше абсурд виникав як конфлікт між людською потребою в сенсі й байдужістю світу, то тепер він виявляється у нескінченному потоці інформації, поверхневих онлайн-взаємодіях, алгоритмах рекомендацій, які фрагментують мислення і заглушають автентичне переживання. У цьому «цифровому абсурді» камювський «бунт» набуває нових форм – це свідомий вихід із мережевої залежності, повернення до рефлексії, тиші, читання, мистецтва, тілесного буття. Такі практики сьогодні розглядаються як форми цифрової резистентності – саме прийняття смерті уможливило автентичне існування та переосмислення часу як «тут-і-зараз» [3, с. 51].

Таким чином, страх, тривога й абсурд у цифрову добу не зникають, а трансформуються. Цифрова культура не скасовує екзистенційні структури – вона створює нові простори для їхнього переживання. Але саме через їх усвідомлення і прийняття можливе автентичне, цілісне буття.

У цьому ж ключі важливо розглянути екзистенціалізм як метод філософської критики технократичного світогляду, що домінує в сучасному цифровому суспільстві. Гіперраціоналізація життя через алгоритми, цифрові протоколи, біометрію, контроль великих даних – усе це формує техноцентричну реальність, у якій людська особистість дедалі більше редукується до набору поведінкових моделей та аналітичних змінних. У такій парадигмі людина постає як об'єкт управління, а не суб'єкт смислотворення. Як показують дослідження, алгоритмічне управління в цифровій праці (наприклад, у службах доставки або гіг-економіці) призводить до втрати особистої автономії та суб'єктивності: працівники не мають контролю над розкладом, маршрутом, оцінюванням і навіть власною продуктивністю, адже це визначає штучний інтелект [14, с. 102]. Дослідники підкреслюють, що в умовах панування алгоритмів виникає небезпека моральної делегації: особа перекладає відповідальність на технологічну систему, що підриває етичне зусилля і екзистенційну відповідальність [4, с. 71]. Цей тип «алгоритмічного авторитету» руйнує засади свободи як внутрішньої здатності до самовизначення. Натомість формується «гомогенізоване Я», яке не приймає рішень, а лише реагує на зовнішні сигнали. У цьому сенсі, екзистенціалізм виступає як запрошення до спротиву – до відмови приймати цифрову заданість як норму, до активного формування власного проекту життя [13, с. 94].

В умовах алгоритмічного навантаження важливою стає не лише свобода від зовнішнього

тиску, а й внутрішня свобода – здатність опиратися інерції спрощеного сприйняття, здатність мислити самостійно, робити вибір на основі внутрішнього переконання, а не за нав'язаними стандартами. Це прямо перекликається з гайдеггерівським *Dasein* – людським існуванням, що не просто існує, а активно проектує сенс свого буття. *Dasein* – не пасивний користувач цифрових сервісів, а «той, хто є», хто запитусь, сумнівається, не приймає задане як необхідне. Екзистенціальна критика технократії не є запереченням технологій як таких. Йдеться про відновлення смислотворчої ініціативи суб'єкта, повернення до питання: не що робить мене зручним, а що робить мене людиною? Варто також акцентувати увагу на міжособистісному аспекті екзистенційного мислення. У цифрову епоху «інший» дедалі частіше постає як анонімний профіль, ідеалізований аватар або симулякр – чатбот, віртуальний персонаж, алгоритмічне відображення. Цифрове середовище стало новим топосом існування, де «екзистенціали» зазнають трансформації: від живої присутності до фрагментованих цифрових слідів [5, с. 127]. Це призводить до ерозії феномену «буття-з-іншим» (*Being-with*), що було фундаментальним у М. Гайдеггера. Цифрові медіа забезпечують безперервність зв'язку, але не глибину присутності. Як показують дослідження, у молоді, яка активно користується соціальними мережами, наростає відчуття самотності попри постійну «включеність», що вказує на втрату автентичного контакту [7, с. 80]. Подібні висновки робить і Н. Хмітов, наголошуючи, що збільшення часу в онлайні корелює з орієнтацією на «мати», а не «бути» – тобто заміщення міжособистісної автентичності матеріальним або символічним володінням у цифровому середовищі [11, с. 173].

Таким чином, виникає парадокс: ми перебуваємо в постійному контакті, але не в присутності. Екзистенціалізм, натомість, актуалізує ідею справжньої зустрічі, яка не зводиться до обміну інформацією, а є подією взаємного відкриття, співпереживання і визнання унікальності «іншого». Екзистенційне здоров'я неможливе без якісної міжособистісної присутності, яка оживлює людську суб'єктивність і виводить із деперсоналізуючого цифрового автоматизму [12, с. 64].

Окрему увагу заслуговує питання тілесності. У цифрову добу тіло фактично зникає з безпосередньої комунікації, стає непомітним або ж редукованим до аватара, емодзі чи фотографії – до спрощеного знаку, позбавленого глибини і багатогранності живого досвіду. Проте саме через тіло ми переживаємо найінтимніші і найглибші стани – біль і радість, любов і втрату, тривогу і спокій. Тіло є не просто фізичною оболонкою, а безпосереднім виявом нашої присутності у світі,

джерелом відчуттів, імпульсів, інтуїції, а також ключовим середовищем, через яке формується і виражається суб'єктивність [6]. У цьому сенсі редукація тілесного досвіду до цифрових символів і віртуальних образів загрожує глибоким викривленням самого екзистенційного буття, адже автентичність неможлива без повноти втіленості – без проживання свого «я» у власному тілі і в реальному просторі. Екзистенційна філософія, особливо в рамках феноменології, підкреслює тілесну присутність як фундаментальну основу смислу і справжньої взаємодії, де тіло – це не пасивний об'єкт, а активний суб'єкт переживання і сприйняття. Повернення до втіленого досвіду, увага до тілесності і тілесної імманентності – це також форма опору цифровій абстракції, спрямованої на розмивання кордонів між реальністю і симуляцією, між живим і штучним. Воно стає критичним актом збереження людської цілісності і глибини існування у світі [13, с. 246].

На завершення варто наголосити, що екзистенціалізм не виступає проти цифрової культури як такої – навпаки, він пропонує її не просто прийняти чи відкинути, а глибоко і критично переосмислити. Ця філософія закликає до свідомого, рефлексивного ставлення до змін, які відбуваються у світі під впливом цифрових технологій, зокрема, їхнього впливу на структуру людського існування, самосприйняття, міжособистісні стосунки та свободу вибору. Екзистенціалізм відкриває нові горизонти для роздумів, ставлячи перед нами низку фундаментальних питань, що набувають особливої гостроти у цифрову епоху [9, с. 189]. Як залишатись справжньою людиною в умовах, коли наше життя все більше піддається алгоритмічному контролю і прогнозуванню? Як зберегти унікальність власного досвіду й індивідуальність, коли штучний інтелект не просто імітує інтелектуальну діяльність, а й активно формує інформаційне середовище, в якому ми існуємо? Як бути автентичним суб'єктом, якщо алгоритми збирають, аналізують і маніпулюють даними про нас, створюючи цифрові профілі, що часто виявляються глибшими за наше власне розуміння себе? Ці питання – не абстрактна філософська гра, а реальний виклик, який ставить під сумнів самі основи нашого буття. Відповіді на них не можуть бути простими або однозначними, адже вони торкаються найбільш глибинних шарів людської сутності – свободи, відповідальності, самотності, пошуку сенсу. Екзистенціалізм наголошує, що в світі, де традиційні рамки і орієнтири розмиваються під натиском цифрових трансформацій, саме через безперервне осмислення і власний вибір ми здатні зберегти своє право бути собою. Ця філософія навчає нас, що автентичність – це не статичний стан, а постійний процес боротьби

і зусиль, коли ми свідомо вибираємо свої цінності, вчинки і спосіб існування, незважаючи на зовнішній тиск і алгоритмічні конструкції. Більше того, екзистенціалізм закликає не лише до внутрішньої рефлексії, але й до активного спротиву цифровій абстракції, яка прагне розчинити людину у масиві даних і безособових алгоритмах. Повернення до тілесності, до втіленого досвіду, до безпосереднього контакту з іншим – це форми такого опору, які дозволяють зберегти глибину і багатогранність людського існування. Технології можуть бути інструментом, але не заміною людської свободи, творчості і смислового пошуку. Екзистенціалізм відкриває нам шлях до того, щоб жити не в режимі автоматизованої реакції чи алгоритмічних прогнозів, а у свідомому, відповідальному виборі, який формує наше буття. Отже, сила екзистенціалізму полягає у тому, що він не пропонує готових рішень, а сприяє розгортанню глибокої життєвої позиції – позиції, де філософія стає не абстрактним знанням, а способом життя, що допомагає протистояти викликам цифрової епохи і зберігати людську сутність у її найповнішому і найавтентичнішому вияві. Саме ця постійна праця над собою, це безперервне запитання і відповідь – є тим, що робить нас по-справжньому живими у світі, де технології і алгоритми дедалі більше впливають на нашу реальність і наше «я».

Висновки. Екзистенціалізм у контексті цифрового суспільства виступає потужною філософською рамкою для осмислення змін, що відбуваються в людському бутті під впливом технологічної революції. Дослідження показує, що цифрова епоха радикально трансформує базові умови існування: змінюються способи комунікації, переживання часу і простору, а також взаємодії між людьми. Ці трансформації ставлять під сумнів традиційні уявлення про автентичність, свободу, тілесність і ідентичність, що є центральними категоріями екзистенціальної філософії. Водночас цифрове суспільство відкриває нові горизонти для реалізації людського потенціалу – доступ до інформації, можливості для творчості, розширення міжособистісних зв'язків, проте ці можливості супроводжуються ризиками втрати автентичності, розчинення індивідуальності у масиві даних та алгоритмічній детермінації. Аналіз показує, що екзистенціалізм не просто фіксує ці виклики, а пропонує глибоке переосмислення і навіть опір цифровій абстракції через акцент на тілесності, досвіді, свободі вибору і відповідальності за власне існування. Водночас, екзистенціальна перспектива наголошує на необхідності збереження діалогу між технологічним розвитком і гуманістичними цінностями, закликаючи до свідомої рефлексії і активного вибору в умовах цифрової трансформації.

Перспективи подальших пошуків у цій сфері лежать у комплексному міждисциплінарному дослідженні, що об'єднає філософію, психологію, соціологію, культурологію та інформаційні технології для більш глибокого розуміння впливу цифрових технологій на екзистенційні аспекти людського життя. Важливим напрямом є вивчення механізмів збереження автентичності та свободи у світі, де алгоритми дедалі більше впливають на формування індивідуальної та колективної ідентичності. Окрім теоретичного аналізу, перспективними є практичні розробки, спрямовані на підтримку тілесності, міжособистісної близькості і розвитку критичного мислення в цифровому середовищі. Таким чином, екзистенціалізм у цифрову добу стає не лише філософським концептом, а й практичною платформою для осмислення і формування майбутнього, в якому людина не втратить своєї сутності, а знайде нові шляхи для самореалізації, свободи і сенсу в умовах стрімких технологічних змін.

Література

1. Воронкова В., Нікітенко В. Філософія цифрової людини і цифрового суспільства: теорія і практика : монографія. Львів-Торунь : Liha-Pres, 2022. 460 с.
2. Воронкова В., Каганов Ю., Метеленко Н. Формування цінностей цифрового суспільства і цифрової людини в умовах глобалізації та INDUSTRY 4.0. *Humanities studies*. 2022. Вип.11 (88). С. 16–25.
3. Глива Є. Екзистенціалізм та його психотерапевтичний потенціал. *Психологія і суспільство*. 2024. Том 90. № 2. С. 36–62.
4. Кивлюк О., Воронкова В., Нікітенко В. Філософія комунікаційної парадигми постінформаційного суспільства: виклики і перспективи розвитку. *Contemporary ukrainian science: theoretical and practical achievements: collective monograph* / Compiled by V. Shpak; Chairman of the Editorial Board S. Tabachnikov. Sherman Oaks, California: GS Publishing Services, 2024. 192 p.
5. Лебон Г. Психологія натовпу. Переклад І. Андрущенко. Київ: Арій, 2024. 224 с.
6. Ніцше Ф. Ранкова зоря. Думки про моральні пересуди. Переклад В. Кебуладзе. Київ : Тем пора, 2021. 800 с.
7. Піжук О., Муравйов В. Цифрове суспільство як нова парадигма розвитку цивілізації XXI століття. *Věda a perspektivy*. 2022. № 2 (9). С. 75–86.
8. Рус А. Лакан. Вступ до структурного психоаналізу. Переклад К. Поліщука. Київ : КомуБук, 2022. 224 с.
9. Філософія науки і культури. Словник. За редакцією Н. Хамітова. Київ: КНТ, 2024. 437 с.
10. Філософія основних сфер і напрямів людської життєдіяльності: Словник-довідник / З ініціативи д. соціологічних наук, проф. В.М. Пічі; за наук. ред. д. філос. наук., проф. В.Л. Петрушенка. Львів : «Новий Світ- 2000», 2022. 342 с.

11. Хамітов Н. Філософська антропологія: актуальні проблеми. Від теоретичного до практичного повороту. 5-е видання, виправлене і доповнене. Київ : КНТ, 2023. 405 с.

12. Хамітов Н., Крилова С. Людина і культура: словник. Філософська антропологія, філософія культури, культурологія. Київ : КНТ, 2022. 295 с.

13. Khamitov N. The War in Ukraine and the New Humanism: David versus Goliath. Meta-anthropology of history of 21st century. Sofia : Kibea, 2023. 324 p.

14. Lagerkvist A. Existential Media: A Media Theory of the Limit Situation. Oxford University Press, 2022. 234 p.

15. Nikitenko V., Voronkova V., Andriukaitiene R., Oleksenko R. The crisis of the metaphysical foundations of human existence as a global problem of post-modernity and the ways of managerial solutions. Propositos y Representaciones Jan. 2021, Vol. 9, SPE (1), e928 ISSN 2307-7999 Special Number: Educational practices and teacher training e-ISSN 2310-4635 URL: <http://revistas.usil.edu.pe/index.php/pyr/article/view/928>

16. Publications published in 2023-2024 and cited in 2025. URL: <https://www.scilit.com/sources/91647>

17. Voronkova V., Vasylychuk G., Nikitenko V., Kaganov Y., Metelenko N. Transformation of digital education in the era of the fourth industrial revolution and globalisation: monograph. Riga; Latvia: Baltija Publishing, 2023. 220 p. URL: <https://dspace.znu.edu.ua/jspui/bitstream/12345/19241/1/0058894>

Анотація

Гурик М. І., Приймич А. П. Екзистенціалізм і цифрове суспільство. – Стаття.

У дослідженні здійснено аналіз взаємозв'язку екзистенціалізму і цифрового суспільства, яке радикально трансформує способи сприйняття реальності, самоідентифікації, міжособистісної взаємодії та комунікації. Ключові категорії екзистенціальної думки – свобода, автентичність, відповідальність, тілесність, тривога – набувають нових глибоких значень у контексті стрімкої алгоритмізації, віртуалізації і цифрової абстракції. Особлива увага приділяється процесам редукції тілесного досвіду, коли живе тіло витісняється цифровими знаками, аватарами й емодами, що значно знижує глибину переживання і послаблює зв'язок із собою і світом, сприяючи поверхневості буття. Водночас у цифровому просторі інший часто постає як функція або симуляція, що суттєво ускладнює формування автентичних міжособистісних зв'язків і глибокого емпатичного розуміння, а також зменшує здатність до справжнього діалогу. Алгоритми все частіше визначають вибір і поведінку, створюючи ілюзію свободи та автономії, що призводить до послаблення суб'єктності, унікальності індивіда та здатності до самореалізації. Екзистенціалізм пропонує критичний підхід, спрямований на збереження внутрішньої рефлексії, тілесної присутності, усвідомленої відповідальності, духовної гли-

бини, індивідуальної свободи та унікальності суб'єкта в умовах цифрової абстракції та стрімкої технокультурної трансформації. У дослідженні наголошується на важливості формування гуманістичної парадигми, здатної інтегрувати технологічний прогрес без втрати фундаментальних екзистенційних вимірів людського буття, зокрема автентичності, свободи і сенсу як неповторних характеристик особистості. Такий підхід сприятиме збереженню цілісності людини в цифрову добу, де межі між віртуальним і реальним дедалі більше розмиваються, а виклики технологічної епохи стають складнішими, різноманітнішими та багатограннішими.

Ключові слова: екзистенціалізм, цифрове суспільство, абсурд, смерть, свобода, тілесність, автентичність.

Summary

Huryk M. I., Pryimych A. P. Existentialism and digital society. – Article.

The study conducts an analysis of the relationship between existentialism and the digital society, which radically transforms the ways of perceiving reality, self-identification, interpersonal interaction, and communication. Key categories of existential thought – freedom, authenticity, responsibility, embodiment, and anxiety – acquire new profound meanings in the context of rapid algorithmization, virtualization, and digital abstraction. Special attention is given to the processes of reducing bodily experience, when the living body is displaced by digital signs, avatars, and emojis, significantly diminishing the depth of experience and weakening the connection with oneself and the world, contributing to the superficiality of existence. At the same time, in the digital space, the Other often appears as a function or simulation, which substantially complicates the formation of authentic interpersonal connections and deep empathetic understanding, as well as reduces the capacity for genuine dialogue. Algorithms increasingly determine choice and behavior, creating an illusion of freedom and autonomy, leading to the weakening of subjectivity, individuality, and the capacity for self-realization. Existentialism offers a critical approach aimed at preserving inner reflection, bodily presence, conscious responsibility, spiritual depth, individual freedom, and uniqueness of the subject amid digital abstraction and rapid technocultural transformation. The study emphasizes the importance of forming a humanistic paradigm capable of integrating technological progress without losing the fundamental existential dimensions of human being, particularly authenticity, freedom, and meaning as unique characteristics of the individual. Such an approach will contribute to preserving the integrity of the person in the digital age, where the boundaries between the virtual and the real increasingly blur, and the challenges of the technological era become more complex, diverse, and multifaceted.

Key words: existentialism, digital society, absurdity, death, freedom, embodiment, authenticity.

Дата надходження статті: 25.08.2025

Дата прийняття статті: 10.09.2025

Опубліковано: 30.09.2025